

Kerala,

DEŽELA BOGOV

Malo svežega cimeta, kardamoma, klinčkov in žlička črnega čaja. Diši. Osnova za masala čaj, ki me s svojim vonjem in okusom vsakič znova ponese med zelene plantaže čajevca in omamno deželo začimb. Prižgem dišečo paličico sandalovine, ki mi jo je na uličnem vogalu prodal par sijočih otroških oči, v ozadju pa se sliši nežen zvok sitarja (indijskega glasbila na strune). Z vsemi čuti sem pripravljena, da vas popeljem v svet kokosovih palm, hišic na vodi, barvitih festivalov, zavitih kanalov riževih polj, neskončnih tropskih plaž in širokih nasmehov – v Keralo ali deželo bogov, kot ji pravijo.

POTOVANJE PO INDIVIDUALNI MERI

Kerala leži čisto na jugu Indije, a to ni Indija, kot si jo morda predstavljate. Čeprav slovi kot eden najbolj varnih in razvitih predelov Indije, ki se lahko pohvali s 100-odstotno pismenostjo, sem se odločila, da je, glede na to, da sem potovala sama, za prvič morda bolje, da jo obiščem v organizaciji agencije. Tako sem naletela na Zen zone, ki me je prepričal s svojim individualnim pristopom, saj potovanja nisem želela izkusiti kot turist v skupini na nagnetenem avtobusu, temveč še vedno imeti dovolj osebne svobode, da počnem, kar se mi v danem trenutku zahoče. In tako je tudi bilo.

Že na letališču v Kochiju me je pričakal moj osebni šofer Manoj. Priznam, ob pogledu na list s svojim, sicer narobe napisanim imenom, sem si – sredi množice – kar oddahnila, saj sem bila po dvanajsturnem potovanju (let iz Benetk) kar utrujena, svoje je opravila še šesturna časovna razlika in tako sem

pred sabo videla le še posteljo. Sicer bi se lahko, polna navdušenja, na ulice pristaniškega mesta ob arabskem morju podala že isti hip, a sem se prepričala, da se v štirih uricah, ki sem jih namenila počitku, verjetno ne bo kaj bistveno spremenilo. Počasi se je začelo daniti in tako sem prebujanje mesta občudovala skozi okno avtomobila, v katerega sem želela vstopiti na narobni strani. Indijci imajo volan namreč na desni. Manoj se je nasmehnil moji nevednosti in ob pogledu na sijoč nasmeh brkatega gospodiča srednjih let, s katerim sem se družila v dneh, ki so sledili, se je v meni prebudil občutek, kot da sem tukaj že bila. Kot da sem tu doma.

Trije dnevi raziskovanja
prečudovite narave so
me tako prevzeli, da sem
ob odhodu iz oaze miru
potočila solzico.

Prve občutke Kerale, ki jo je National Geographic Traveller uvrstil na seznam 50 krajev, ki jih morate obiskati, sem želela doživeti sama, zato sem turistične ogleda z vodičem prihranila za naslednji dan in se s prvim tuk-tukom, ki je prišel mimo, odpravila kam drugam kot v najbolj živahen del, pristanišče. "Ne hodi sama v zakotne ulice, ne pogovarjaj se z neznanci, ne jej hrane z ulice," so mi v glavi odmevala opozorila, ki sem jih dobivala pred odhodom, medtem ko sem ob ne preveč obljudeni cesti stala pred stojnico, pokušala različne vrste karija, pila svežo, a malce pretoplo kokosovo vodo in se z domačinom vneto pogovarjala o tem, kaj vse ponuja mesto in kje so najlepše plaže. Eni bi rekli temu naivnost, a moj notranji glas mi je pravil: Zaupaj. In na srečo se s hrano nisem zastrupila že prvi dan.

